

تدبر در حدیث و سیره معصومین (علیهم السلام) - استاد ضرابی

بسم الله الرحمن الرحيم وصلى الله على محمد وآله الطاهرين

بیستم جمادی الثانی ۱۴۴۳ مطابق با ۱۴۰۰/۱۱/۳

ميلاد فرخنده صديقه طاهره فاطمه زهرا (سلام الله عليها)

را به پیشگاه پیامبر اسلام (ص) و اهل بیت طاهرینش (ع) بویژه ولی عصر و حجت حق امام زمان (عج) و همه دوستان و ارادتمندان به مکتب رسالت و ولایت تبریک و تهنیت عرض می‌کنم.

السَّلَامُ عَلَيْكِ يَا بِنْتَ صَفِيِّ اللَّهِ السَّلَامُ عَلَيْكِ يَا بِنْتَ أَمِينِ اللَّهِ السَّلَامُ عَلَيْكِ يَا بِنْتَ خَيْرِ خَلْقِ اللَّهِ السَّلَامُ عَلَيْكِ يَا بِنْتَ أَفْضَلِ أَنْبِيَاءِ اللَّهِ وَ رُسُلِهِ وَ مَلَائِكَتِهِ السَّلَامُ عَلَيْكِ يَا زَوْجَةَ وَلِيِّ اللَّهِ وَ خَيْرِ الْخَلْقِ بَعْدَ رَسُولِ اللَّهِ السَّلَامُ عَلَيْكِ يَا أُمَّ الْحَسَنِ وَ الْحُسَيْنِ سَيِّدَيِ شَبَابِ أَهْلِ الْجَنَّةِ السَّلَامُ عَلَيْكِ وَ رَحْمَةُ اللَّهِ وَ بَرَكَاتُهُ...

قطره را قدرت نباشد وصف از دریا کند	فضل زهرا را بشر کی می‌توان احصا کند
ور خدا ارض و سما را دفتری انشا کند	گر قلم گردد همه اشجار و دریاها مداد
عاجزند الا که حق توصیف از زهرا کند	در نوشتن جن و انس و حاملین عرش و فرش

پیامبر اکرم (صلی الله علیه و آله) فرمود: «... يَا عَائِشَةُ! إِنِّي لَمَّا أُسْرِيَ بِي إِلَى السَّمَاءِ دَخَلْتُ الْجَنَّةَ فَأَذْنَانِي جِبْرِيلُ مِنْ شَجَرَةٍ طُوبَى وَ نَاوَلَنِي مِنْ ثَمَارِهَا فَأَكَلْتُهُ فَحَوَّلَ اللَّهُ ذَلِكَ مَاءً فِي ظَهْرِي فَلَمَّا هَبَطْتُ إِلَى الْأَرْضِ وَاقَعْتُ خَدِيجَةَ فَحَمَلْتُ بِفَاطِمَةَ - هنگامی که عایشه به بوسیدن مکرر حضرت فاطمه (س) توسط پیامبر اعتراض کرد، رسول خدا به او فرمودند: ای عایشه! هنگامی که به معراج رفتم، به بهشت وارد شدم. جبرئیل مرا به نزدیک درخت طوبی برد و از میوه‌های آن به من داد. پس آن را خوردم. خداوند آن را به آبی در پشت من تبدیل کرد و هنگامی که به زمین فرود آمدم در اثر مواقعه با خدیجه، به فاطمه باردار گشت.» (قمی، ۱۳۶۷ ش، ج ۱، ص ۲۱ و ۳۶۵ / مجلسی، ۱۴۰۴ ق، ج ۱۸، ص ۳۶۴، باب اثبات المعراج)؛

موضوع تدبر :

ما تا چه حد حق داریم، بدلیل نداشتن این امتیازات در خلقت خود، در اشتباهات و گناهانی که از ما سر می‌زند، خود را تبرئه کرده، مستحق سرزنش و عقاب ندانیم؟

پاسخ اجمالی:

این است که: خداوند متعال به اراده و علم ازلی خود بر استحقاق و سعی و تلاش بندگان خود آگاه است و امکانات و خلقت‌شان را متناسب با لوازم ظهور این استحقاق‌ها و تلاش‌ها فراهم می‌سازد. شاهد بر این مطلب سخنی است که در اوایل دعای ندبه آمده و دلیل برگزیده شدن امامان (علیهم السلام) را چنین توضیح می‌دهد: «...بَعْدَ أَنْ شَرَطْتَ عَلَيْهِمُ الزُّهْدَ فِي دَرَجَاتِ هَذِهِ الدُّنْيَا الدَّنِيَّةِ وَ زُخْرُفَهَا وَ زُبُرِجَهَا فَشَرَطُوا لَكَ ذَلِكَ وَ عَلِمْتَ مِنْهُمْ الْوَفَاءَ بِهِ فَقَبِلْتَهُمْ وَ قَرَّبْتَهُمْ وَ قَدَّمْتَ لَهُمُ الذِّكْرَ الْعَلِيِّ وَ الثَّنَاءَ الْجَلِيَّ وَ أَهْبَطْتَ عَلَيْهِمْ مَلَائِكَتَكَ وَ كَرَّمْتَهُمْ بِوَحْيِكَ وَ رَفَدْتَهُمْ بِعِلْمِكَ.. - بعد از آن که بر آنها شرط کردی نسبت به دنیا و زینت و زیورها زهد بورزند، آنان نیز این شرط را پذیرفتند و دانستی که آنان به این شرط وفادارند؛ پس آنها را پذیرفتی و به خود نزدیک ساختی و یاد بلند و ستایش ارجمند را برای ایشان پیش فرستادی و فرشتگانت را بر آنان فرو فرستادی و به وحی خود آنان را گرامی داشتی و آنان را به بخشش علم خود میهمان کردی...»

پاسخ تفصیلی:

اما شرح بیش‌تر این مطلب این است که: معصومان (علیهم السلام) دارای یک نوع شایستگی اکتسابی از طریق اعمال خویشند و یک نوع لیاقت ذاتی و موهبتی از سوی پروردگار، تا بتوانند الگو و اسوه مردم بوده باشند. در روایتی از امام صادق علیه السلام آمده است: «...إِنَّ اللَّهَ عَزَّ وَ جَلَّ اخْتَارَ مِنْ وَلَدِ آدَمَ أَنْسَاءً طَهَرَ مِيلَادَهُمْ وَ طَيَّبَ أَبْدَانَهُمْ وَ حَفِظَهُمْ فِي أَصْلَابِ الرِّجَالِ وَ أَرْحَامِ النِّسَاءِ أَخْرَجَ مِنْهُمْ الْأَنْبِيَاءَ وَ الرُّسُلَ فَهُمْ أَزْكَى فُرُوعِ آدَمَ فَعَلَ ذَلِكَ لِأَمْرِ اسْتَحْقَوْهُ مِنَ اللَّهِ عَزَّ وَ جَلَّ وَ لَكِنْ عَلِمَ اللَّهُ مِنْهُمْ حِينَ ذَرَأَهُمْ أَنَّهُمْ يُطِيعُونَهُ وَ يَعْبُدُونَهُ وَ لَا يُشْرِكُونَ بِهِ شَيْئاً فَهُوَ لَا بِالطَّاعَةِ نَالُوا مِنَ اللَّهِ الْكَرَامَةَ وَ الْمَنْزِلَةَ الرَّفِيعَةَ عِنْدَهُ.. - ... به درستی که خداوند متعال، انسان‌هایی را از فرزندان آدم انتخاب کرد که تولد آنها پاک و بدن‌های آنان پاکیزه بود و آنها را در پشت مردان و رحم زنان در حفظ خویش قرار داد؛ انبیاء و رسولان خود را از آنان قرار داد و آن‌ها پاکیزه‌ترین فرزندان آدم‌اند، نه به جهت طلبی که از خداوند داشته باشند؛ بلکه از آن‌جا که خداوند، در هنگام خلقت می‌دانست که از او فرمان برداری می‌کنند و او را عبادت می‌نمایند و هیچ‌گونه شرکی نسبت به او روا نمی‌دارند، پس اینان به واسطه فرمان برداری از خداوند، به این کرامت و منزلت والا در نزد خداوند، نایل شده‌اند...» (بحار الانوار، ج ۱۰، ص ۱۷۰)

از مفاد این احادیث چنین برمی‌آید که تفاوت در میان مردم از جنبه‌های مختلف از قبیل زیبایی و زشتی، فقر و غنا، تولد در زمان‌های مختلف تاریخی، نسلی که در آن واقع شده‌اند و پدر و مادری که در دامن آن پرورش یافته‌اند و همه و همه تفاوت‌ها به گونه‌ای به علم و حکمت ازلی خداوند از سویی و استحقاق‌ها و تلاش‌ها و صبر و استواری بندگان از سوی دیگر برمی‌گردد. ماجرای تولد فاطمه زهرا (سلام الله علیها) مصداق بارزی از این حقیقت است.

عقل در شرح شما شد بوالفضول

وصف تو بگذشت از قدر عقول

پیش از تولد آن حضرت، خداوند در معراج بشارت تولد ایشان را به نبی خاتم (صلی الله علیه وآله) داده و فرموده بود: «يَا مُحَمَّدُ! إِنَّ اللَّهَ تَعَالَى يُبَشِّرُكَ بِفَاطِمَةَ مِنْ خَدِيجَةَ بِنْتِ خُوَيْلِدٍ... - ای پیامبر! خداوند [ولادت] فاطمه را از خدیجه دختر خویلد به تو بشارت می‌دهد. (فرات کوفی، ۱۴۱۰ق، ص ۲۱۱/ مجلسی، ۱۴۰۴ق، ج ۸، ص ۱۵۱) و سپس به پیامبر (ص) دستور می‌دهد که باید چهل شبانه‌روز از

خدیجه (س) دوری گزیند: «النَّبِيُّ (ص) جَالِسٌ بِالْأَبْطَحِ وَمَعَهُ عَمَّارُ بْنُ يَاسِرٍ وَ الْمُنْذِرُ بْنُ الضَّخْصَاحِ وَ أَبُو بَكْرٌ وَ عُمَرُ وَ عَلِيُّ بْنُ أَبِي طَالِبٍ وَ الْعَبَّاسُ بْنُ عَبْدِ الْمُطَّلِبِ وَ حَمَزَةُ بْنُ عَبْدِ الْمُطَّلِبِ إِذْ هَبَطَ عَلَيْهِ جَبْرِئِيلُ فِي صُورَتِهِ الْعُظْمَى قَدْ نَشَرَ أَجْنَحَتَهُ حَتَّى أَخَذَتْ مِنَ الْمَشْرِقِ إِلَى الْمَغْرِبِ فَنَادَاهُ يَا مُحَمَّدُ الْعَلِيُّ الْأَعْلَى يَقْرَأُ عَلَيْكَ السَّلَامَ وَ هُوَ يَأْمُرُكَ أَنْ تَعْتَزَلَ عَنْ خَدِيجَةَ أَرْبَعِينَ صَبَاحاً - پیامبر (ص) در ریگزار ابطح با عمار یاسر، منذر بن ضحضاح، ابوبکر، عمر، علی ابن ابی طالب (ع)، عباس بن عبدالمطلب و حمزه بن عبدالمطلب نشسته بودند. ناگهان جبرئیل در صورت عظیمش بر او فرود آمد؛ بالهایش را از مشرق تا مغرب گسترانیده بود. پس ندا داد: ای پیامبر بزرگوار! خداوند بر تو سلام می‌فرستد و به تو دستور می‌دهد که چهل روز از حضرت خدیجه فاصله بگیری.» (مجلسی، ۱۴۰۴ق، ج ۱۶، ص ۷۸) «فَشَقَّ ذَلِكَ عَلَى النَّبِيِّ (ص) وَ كَانَ لَهَا مُحِبًّا وَ بَهَا وَامِقًا - پس، آن بر پیامبر (ص) سنگین و سخت آمد؛ چراکه او عاشق و دلباخته همسر وفادار خویش بود.» (همان)؛ ولی چون دستور، دستور الهی و لازم‌الاجرا بود، پیامبر (ص) بر انجام آن لحظه‌ای درنگ نکرد، عمار یاسر را به خدمت خدیجه (س) فرستاد و به او فرمود به خدیجه بگو: «يَا خَدِيجَةُ لَا تَطْنِي أَنْ انْقِطَاعِي عَنْكَ [هَجْرَةٌ] وَ لَا قَلْبِي وَ لَكِنْ رَبِّي عَزَّ وَ جَلَّ أَمَرَنِي بِذَلِكَ لِتَنْفِذِ [الْيُنْفِذَ] أَمْرَهُ فَلَا تَطْنِي يَا خَدِيجَةُ إِلَّا خَيْرًا فَإِنَّ اللَّهَ عَزَّ وَ جَلَّ لِيُبَاهِي بِكَ كِرَامَ مَلَائِكَتِهِ كُلَّ يَوْمٍ مَرَّاراً - گمان نکن که من از تو بریده و تو را رها کرده‌ام، بلکه پروردگارم برای اجرای آن به من دستور فرموده است. در آن خیر بیندیش؛ خداوند هر روز به وجود تو به بزرگان فرشته‌ها افتخار می‌کند. (همان)؛ «فَأَقَامَ النَّبِيُّ (ص) أَرْبَعِينَ يَوْمًا يَصُومُ النَّهَارَ وَ يَقُومُ اللَّيْلَ» (همان)؛ در حدیث، بیان شده که پیامبر در پیام خود به حضرت خدیجه (س) می‌فرماید: «فَأَنِّي فِي مَنْزِلِ فَاطِمَةَ بِنْتِ أَسَدٍ.» یعنی در منزل فاطمه بنت اسد (مادر اسدالله الغالب، امیرالمؤمنین، علی (ع))» (همان)؛ پس از سپری شدن زمان مقرر، جبرئیل، فرود آمد و عرضه داشت: «يَا مُحَمَّدُ الْعَلِيُّ الْأَعْلَى! يُفْرِيكَ السَّلَامَ وَ هُوَ يَأْمُرُكَ أَنْ تَتَّهَبَ لِتَحِيَّتِهِ وَ تُحَفِّتِهِ. قَالَ النَّبِيُّ (ص) يَا جَبْرِئِيلُ وَ مَا تُحَفِّتُ رَبَّ الْعَالَمِينَ وَ مَا تَحِيَّتُهُ قَالَ لَا عِلْمَ لِي... - ای پیامبر بزرگوار! خداوند به تو درود می‌فرستد و به تو دستور می‌دهد که برای هدیه و تحفه او آماده شوی. پیامبر (ص) به او فرمود: تحفه پروردگار چیست؟ جبرئیل گفت: من به آن آگاهی ندارم، در آن وقت، میکائیل فرود آمد و با او ظرفی بود که با پارچه‌ای از سندس [یا استبرق] پوشیده شده بود، آن را جلوی پیامبر گذارد.» (همان)

جبرئیل به پیامبر عرضه داشت: پروردگار به تو دستور می‌دهد که از این غذا افطار کنی. «كَشَفَ الطَّبَقَ فَإِذَا عَدْقٌ مِنْ رُطْبٍ وَ عُنُقُودٌ مِنْ عَنَبٍ فَأَكَلَ النَّبِيُّ (ص) مِنْهُ شَبْعًا وَ شَرِبَ مِنَ الْمَاءِ رِيًّا وَ مَدَّ يَدَهُ لِلْعَسَلِ فَأَقَاضَ الْمَاءَ عَلَيْهِ جَبْرِئِيلُ وَ غَسَلَ يَدَهُ مِكَائِيلُ وَ تَمَنَّدَلَهُ إِسْرَافِيلُ ارْتَفَعَ فَاضِلُ الطَّعَامِ مَعَ الْإِنَاءِ إِلَى السَّمَاءِ - ظرف را آشکار ساخت. در آن، خوشه‌ای خرماي تازه و خوشه‌ای انگور بود. رسول خدا (ص) از آنها میل فرمودند. بعد از آن، آب نوشید تا سیراب شد. پس اراده فرمود دست‌های خود را بشوید؛ جبرئیل بر دست‌هایش آب ریخت، میکائیل آن را شست و شو داد و اسرافیل با دستمالی خشک کرد. آنگاه اضافه غذا را با ظرف آن به طرف آسمان بردند.» (مجلسی، ۱۴۰۴ق، ج ۱۶، ص ۷۹)

در فرمایش امام رضا (ع) خطاب به اباصلت آمده است: «إِنَّ شَجَرَةَ الْجَنَّةِ تَحْمِلُ أَنْوَاعًا... وَ لَيْسَتْ كَشَجَرَةِ الدُّنْيَا - همانا درخت بهشتی انواع میوه‌ها را دارد و مانند درخت دنیایی نیست.» (شیخ صدوق، ۱۳۷۸ق، ج ۱، ص ۳۰۶/ جزایری، ۱۴۰۴ق، ص ۳۹) بنابراین، درخت طوبی می‌تواند هر نوع میوه‌ای را دربر داشته باشد.

پس از آنکه پیامبر از آن غذای بهشتی و الهی خورد، برخاست تا برای نماز آماده شود. جبرئیل او را از نماز خواندن منع نمود و به او فرمود: «الصَّلَاةُ مُحَرَّمَةٌ عَلَيْكَ فِي وَفَّتِكَ حَتَّى تَأْتِيَ إِلَى مَنْزِلِ خَدِيجَةَ

فَتَوَاقِعَهَا فَإِنَّ اللَّهَ عَزَّ وَ جَلَّ أَلَى عَلَى نَفْسِهِ أَنْ يَخْلُقَ مِنْ صُلْبِكَ فِي هَذِهِ اللَّيْلَةِ ذُرِّيَّةً طَيِّبَةً فَوَثَبَ رَسُولُ اللَّهِ (ص) إِلَى مَنْزِلِ خَدِيجَةَ - اکنون وقت نماز نیست، بلکه باید به خانه خدیجه روی و با وی همبستر گردی. خداوند اراده فرمود که امشب از صلب شما فرزندی پاک بیافریند. رسول خدا (ص) به دنبال این فرمان، فوری به طرف خانه خدیجه روان گردید. « (مجلسی، ۱۴۰۴ق، ج ۱۶، ص ۷۹) »

در حدیث آمده که «حضرت خدیجه هنگامی که صدای پیامبر (ص) را شنید، با شادمانی و خوشحالی فراوان در را باز کرد- قَالَتْ خَدِيجَةُ فَقُمْتُ فَرَحَةً مُسْتَبْشِرَةً بِالنَّبِيِّ (ص) وَ فَتَحْتُ الْبَابَ» در آن شب نورانی، نطفه حضرت فاطمه (س) به امر الهی از صلب نبوت به رحم مُطَهَّر منتقل شد حضرت خدیجه از همان لحظه متوجه باردار شدن خود گردید. «فَلَا وَ الَّذِي سَمَكَ السَّمَاءَ وَ أَنْبَغَ الْمَاءَ مَا تَبَاعَدَ عَنِّي النَّبِيُّ (ص) حَتَّى حَسِسْتُ بِثَقْلِ فَاطِمَةَ فِي بَطْنِي - حضرت خدیجه می گوید: سوگند به آنکه آسمان را برافراشت و آب را از چشمه ها جاری ساخت، رسول خدا (ص) در آن شب از من دور نگردید، مگر اینکه سنگینی حمل فاطمه (س) را در وجود خود احساس کردم.» (همان، ج ۱۶، ص ۸۰)

کوثری از سوره ی طاها به دنیا آمدی تا رسد اِنَّا به اعطینا به دنیا آمدی
تا یتیمی پدر را اندکی جبران کنی دختری و مادر بابا به دنیا آمدی

در زیارت روز یکشنبه می خوانیم: «السَّلَامُ عَلَیْكَ يَا مُمْتَحَنَةُ امْتَحَنَكَ الَّذِي خَلَقَكَ قَبْلَ أَنْ يَخْلُقَكَ وَ كُنْتَ لِمَا امْتَحَنَكَ بِهِ صَابِرَةً... - سلام بر تو ای آزموده شده، آزمودت آن که تو را آفرید پیش از آفریدن در دنیا و در آن آزمون شکستنا بودی...»

آنچه از رفتار متواضعانه و مهربانانه حضرت زهرا در قبال پدر، مادر، فرزندان، شوهر و دیگران دیده می شود، در کنار صبر و استقامت و تحمل مصائب که خداوند از ازل و قبل از آفرینش می دانست، به وضوح می فهمیم، حکمت این عنایات ویژه الهی به آن حضرت به چه دلیل بوده است. البته اگر با دیده های ظاهربین بخواهیم گزارشی از ظاهر زندگانی این بزرگ بانوی اسلام را توصیف کنیم، باید بگوییم که: آن زمان که گاهی خاک بر سر پیامبر می ریختند و زمانی سنگ بارانش می کردند و یا در کنار کعبه و هنگام نماز، شکنجه حیوانات بر سر و پشت حضرت می گذاشتند. در این دوران که مردانی مانند حمزه سیدالشهداء به دفاع از پیامبر بر می خاستند؛ تاریخ نام بانویی بزرگوار که در آن وقت بین ۵ تا ۸ سال بیشتر نداشته است را نیز در کنار مدافعان پیامبر ضبط و ثبت کرده است، او علاوه بر اینکه در منزل و خصوصاً بعد از رحلت مادر بزرگوارش خدیجه پرستاری پدر را نیز بر عهده داشت، بیرون از منزل نیز همیشه مراقب پدر بود. حضرت زهرا، هیچگاه برتری و شرافت خانوادگی خود را مطرح نکرد؛ هرگز خود را بالاتر از شوهرش ندانست بلکه به عنوان امامش به او اقتدا می کرد، هرگز لحظه ای در انجام وظایف همسری خود تعلل و سهل انگاری نکرد، به رغم مشغله فراوان و کار گسترده که پس از غصب خلافت برای ایشان پیش آمد (و با وجود عبادت های شبانه روزی و طولانی وی که مشهور است (خانهداری و اداره بخشی از زندگی که بر اساس تقسیم کارخانه صورت گرفته بود، با اینکه وظیفه اش نبود، فراموش نفرمود، هرگز از دشواری کار خانه (در آن دوران) مانند: تهیه آرد از گندم یا جو با دستاس، فراهم کردن آتش خمیر و نان، نظافت، تهیه آب، و... گلاویه نکرد، هرگز جمله ای بر زبان نیاورد که موجب دلخوری، خشم و ناخرسندی حضرت علی (ع) شود، اصلاً چیزی نطلبید که فراهم کردنش بر شوهر دشوار باشد؛ هرگز در برابر امیر المؤمنین (ع) اهم را فدای مهم نکرد، هرگز تواضع در برابر همسر را فراموش ننمود، همسر داری بی نظیر حضرت فاطمه، او را از هزار کار دیگر مثل تربیت

فرزندان، فعالیتهای سیاسی، آموزش و تربیت مردم و... باز نداشت و...، ویژگیهایی که اگر تنها اندکی از آنها در زنی باشد، بهشت با صفایی در خانه می سازد که موجب نظر لطف پروردگار به افراد آن خانه می گردد.

مگر به دامن زهرا زنیم دست امید که روح را به جز این نسخه هیچ درمان نیست

در دعای صدیقه طاهره آمده است: «... اللَّهُمَّ فَرِّغْنِي لِمَا خَلَقْتَنِي لَهُ، وَلَا تَشْغَلْنِي بِمَا تَكْفُلْتَ لِي بِهِ، وَلَا تُعَذِّبْنِي وَ أَنَا أَسْتَغْفِرُكَ، وَلَا تُحَرِّمْنِي وَ أَنَا أَسْأَلُكَ اللَّهُمَّ ذَلَّلْ نَفْسِي وَعَظِّمْ شَأْنَكَ فِي نَفْسِي وَأَلْهَمْنِي طَاعَتَكَ وَالْعَمَلَ بِمَا يُرْضِيكَ وَالتَّجَنُّبَ لِمَا يَسْخَطُكَ...» - خدایا! مرا برای آنچه آفریده ای (عبادت و بندگی) آماده کن، و به آنچه خود عهده دار آن هستی و برایم تضمین نموده ای (رزق و روزی) مشغولم نکن، و عذابم ننما در حالی که استغفار می کنم! و محرومم نفرما در حالی که درخواست می نمایم! خدایا! نفسم را [پیش خودم] خوار کن و مقامت را در نفسم بزرگ جلوه ده، و طاعت خود و عمل به آنچه رضای تو در آن است و دوری از غضب را به من الهام نما.» (بحارالانوار، ج ۹۲، ص ۴۰۶، حدیث ۳۶)

حامل سر مستمر حافظ غیب مستتر دانش او احاطه بر دانش ما سوا کند
سلمان روایت کرده که پیامبر صلی الله علیه و آله فرمود: «من احب فاطمة ابنتی فهو فی الجنة معی ومن ابغضها فهو فی النار، یا سلمان حب فاطمة ینفع فی مائة مواطن ایسر تلك المواطن الموت والقبر والمیزان والحشر والصراط والمحاسبة فمن رضیت عنه ابنتی فاطمة رضیت عنه ومن رضیت عنه رضی الله عنه؛ - هر کس فاطمه دخترم را دوست بدارد، او در بهشت با من خواهد بود و هر کس او را دشمن دارد، در آتش است. ای سلمان! محبت فاطمه در صد جا سود می رساند که کمترین آن جاها مرگ و قبر و میزان و حشر و صراط و محاسبه اعمال است. پس هر کس دخترم فاطمه از او راضی باشد، از او راضیم و هر کس من از او راضی باشم، خداوند از او راضی است.» (بحارالانوار، ج ۲۷، ص ۱۱۶)

می رسد نان شب ما از نوای فاطمه آمدم اصلاً در این دنیا برای فاطمه
مدح او را باید از پیغمبر و حیدر شنید ما کجا و گفتن از حال و هوای فاطمه
حک شده با خط حیدر روی درهای بهشت اولویت هست این جا با گدای فاطمه
السَّلَامُ عَلَیْکِ يَا بِنْتَ خَيْرِ خَلْقِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ